

Cum pot birui problemele din fiecare zi?

Versete călăuzitoare: Deuteronomul 11

Introducere

Ajungem acum la un alt aspect al subiectului nostru și la acele domiciliu cerești, despre care am spus deja că ele sunt mult mai puțin cunoscute ca lucruri actuale, reale și savurate de suflet decât pelerinajul aici pe pământ, despre care am vorbit. Este însă important să se cunoască ambele adevăruri. Domnul să ne călăuzească în harul Său în această cunoaștere!

În lumea aceasta totul este însoțit de efort

Exercițiile pustiului nu aduc rod pentru inimile noastre, dacă nu cunoaștem lucrurile despre care doresc să spun acum câteva cuvinte. Să citim mai întâi Deuteronomul 11. Găsim acolo descrierea divină a țării Canaan, cu alte cuvinte: domiciliile și ce le-a caracterizat. Versetele 10-12 necesită atenția noastră deosebită, deoarece ele prezintă comparativ Egiptul și Canaanul. Lumea este pentru noi creștinii credincioși atât Egiptul cât și pustiul: Egiptul în sens moral, pustiul din punctul de vedere al experiențelor. Dar ce învățăm noi?

Deuteronomul 11.10-12: Pentru că țara în care intri ca s-o stăpânești nu este ca țara Egiptului, din care ai ieșit, unde îți semănai sămânță și o udai cu piciorul, ca pe o grădină de zarzavaturi. Ci țara în care treceți ca s-o stăpâniți este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerurilor; țară de care îngrijește Domnul Dumnezeuul tău; ochii Domnului Dumnezeuului tău sunt neîncetat asupra ei, de la începutul anului până la sfârșitul anului.

Ce înseamnă toate acestea? Prima parte a pasajului vrea să ne spună, după cum mi se pare mie, că în pustiul lumii acesteia totul este însoțit de efort. Nu este nici o singură zi care să nu fie cu nori. Să ne gândim numai la semănat și recoltat. Câte griji nu sunt legate de aceasta! Fiecare agricultor poate povesti cât de neliniștit este el tot anul cu privire la recoltă, dacă semănăturile vor răsări. Cu multă osteneală a prelucrat pământul și a semănat sămânța. Va aduce ea rod? Un lanț neîntrerupt de griji și temeri, până când în cele din urmă apare recolta. Așa era în Egipt în două privințe, pentru care Nilul era singura sursă pentru rodire. Trebuiau săpate canale, ca apa să fie dirijată pretutindeni de îndată ce râul trecea peste mal. De asemenea udarea terenului însuși se făcea cu piciorul, adică prin pedalarea unei roți de scos apă. Cât de mult lucru și ce efort mare necesitau toate acestea! Aplicația acestor lucruri nu este grea. Unde se găsește un copil al lui Dumnezeu care să nu fi făcut deja experiența că totul aici pe pământ, chiar și cele mai bune și mai frumoase lucruri, nu este fără osteneală? Nu sunt toate relațiile de viață permanente prilejuri și ocazii de durere și neceaz? „Lărgeste-ți cercul relațiilor tale”, a spus cineva odată, „și prin aceasta nu vei face altceva decât să-ți mărești ținta spre care moartea își aruncă proiectilele.” Subiectul cel mai prețios al inimii noastre nu scapă de soarta generală hotărâtă omului aflat într-o lume în care suferințele și moartea își au domiciliul lor natural.

Lucrurile cele mai bune au greșeli și slăbiciuni

Aceasta este deci prima trăsătură de caracter a Egiptului în contrast cu Canaan. A doua caracteristică este că lucrurile cele mai bune de aici de pe pământ sunt însoțite de slăbiciuni și greșeli, da, probabil chiar mediocre și sărăcicioase, în timp ce Dumnezeu spune despre Canaan: „țară unde vei mânca pâinea fără sărăcie, unde nu-ți va lipsi nimic” (Deuteronomul 8.9). Pe pământ este așa cum a fost la nunta din Cana: se sărbătorește o sărbătoare, dar lipsește vinul! Deci, pretutindeni este necaz, totul este cu lipsuri și greșeli.

A probat inima ta deja aceste lucruri? Fără îndoială vei recunoaște că lucrurile cele mai bune de pe pământ sunt însoțite de osteneală și greutate; însă sentimentul acesta în sine nu va elibera inima de acele lucruri. Am cunoscut oameni care se asemănau copacilor loviți de trăsnet și despicați până la rădăcină, da, chiar din aceia cărora nu le-a mai rămas nici cea mai mică urmă de frunze verzi. Au fost loviți de focul încercării și inima lor nu găsește altundeva întărire, mângâiere; ei nu cunosc o altă scenă, decât aceea pe care se află.

Noi avem nevoie de ceva din afara noastră

Gândesc că Dumnezeu lucrează cu noi în următoarele două forme: el aduce moartea asupra noastră în lucrurile care fac parte din împrejurările noastre și din istoria noastră, și face pământul acesta, în care inimile noastre doresc cu plăcere să prindă rădăcină, prea tare pentru noi. Însă în timp ce El pe de o parte procedează astfel, pe de altă parte El ne pune înaintea ochilor un subiect care este capabil să ne atragă cu putere. Dacă apoi aceste două aspecte merg împreună – o inimă eliberată de cele pământești, deoarece ea a găsit un subiect în afara scenei de aici de pe pământ, și moartea, aplicată la ceea ce este cel mai bun, pe care lumea aceasta îl poate oferi -, ele lucrează împreună în chip minunat ca să dea naștere la un rezultat binecuvântat. Da, efectiv, dacă inimile noastre posedă un subiect în afara lumii acesteia sărmăne și dacă în același timp ne aflăm în încercări, atunci vom fi păziți ca să nu privim în altă parte decât numai la subiectul care ne poate satisface. Rezultatul morții care lucrează în noi este, că viața se arată prin noi ca să lucreze asupra altora; acesta este sensul cuvântului apostolului: „astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi viața” (2 Corinteni 4.12). Niciodată să nu uităm că un om poate vedea în sens spiritual că totul din jur moare sau se poate vesteji din două motive foarte diferite. Unul este, pentru că este bine pentru el să fie așa, celălalt este dragostea pentru Hristos.

Certitudinea că noi posedăm totul în Hristos nu ne pune în siguranță față de durerile morții aici pe pământ. Dar dacă inimile noastre umblă în patria noastră cerească, prin aceea că ele posedă un subiect mult mai prețios decât tot ce este în lumea aceasta, atunci Dumnezeu ne supune încercării aici pe pământ din cauza dragostei pentru El, pentru Hristos, pentru Evanghelie, pentru ca prin aceasta El să arate altora în noi ce a făcut El pentru noi și ce poate face și ce este El pentru noi. În cazul acesta noi „murim” pentru a pune în lumină măreția lucrurilor cerești, în loc să murim ca să descoperim pentru noi înșine deșertăciunea a tot ce este pământesc. Ce diferență! Unii trebuie să moară, ca să cunoască măreția țării în care moartea nu va fi niciodată, în timp ce alții începând cu cunoașterea măreției acestei țări pot

coborî pe scena lumii acesteia, pentru ca aici să servească ca ecran pe care Dumnezeu poate picta gloriile aceluia loc spre care ochii Lui sunt permanent îndreptați.

Diferența între pustiu și țară

Să mai observăm în capitolul 11 diferența făcută între pustiu și țară: „țara în care treceți ca s-o stăpâniți este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerurilor” [Deuteronomul 11.11]. Izvoarele proprii sunt suficiente pentru ea. Sub nici o formă ea nu este dependentă de lucrurile de aici de pe pământ. Izvoarele ei sunt în El Însuși. Ea „se adapă din ploaia cerurilor”. Ea este o „țară de care îngrijește Domnul Dumnezeuul tău; ochii Domnului Dumnezeului tău sunt neîncetat asupra ei, de la începutul anului până la sfârșitul anului” [Deuteronomul 11.12].

Ce este deci pentru noi locul acesta, spre care Dumnezeu Își are ochii permanent îndreptați? Unde este el? Nu este el acolo unde Isus este? Eu nu cunosc un alt loc unde ochii lui Dumnezeu s-ar putea odihni permanent. Și acesta este locul pe care El ni l-a dat, ție și mie, ca locuință. El vrea ca inimile noastre să fie acolo, și El poartă grijă pentru aceasta, deoarece simțămintele Lui își găsesc acolo satisfacția cea mai profundă.

Unde este căminul tău?

Să rămânem un moment la aceste lucruri și să pășim pe locul unde harul Lui ne-a dat acces și unde simțămintele Lui au găsit o satisfacere așa de desăvârșită că privirea Lui se odihnește acolo cu o satisfacere veșnică. Ce privilegiu să savurezi deja acum puțin din bunurile de sus! Le savurezi tu câtuși de puțin? Recunosc că la noi toți măsura savurării este mică și slabă. Dar Domnul poate *mai mult*, și El dorește să trezească în noi prin Duhul Său dorința de a savura deja acum fericirea de a fi acolo, și anume nu numai pentru că noi am găsit acolo un loc de refugiu în mijlocul furtunilor și încercărilor, ci pentru că a devenit un cămin pentru noi! Ce fericire să ai un cămin! Este o diferență mare între un loc de refugiu și un cămin. Un loc de refugiu este un loc la care fugi ca să te protejezi de furtună, dar care este părăsit de îndată ce furtuna a trecut. Un cămin este un loc de care se leagă sentimentele noastre. Dacă Hristos este pentru tine și pentru mine numai un loc de refugiu, atunci El nu trebuie neapărat să fie locuința noastră. Să prezinți pe Hristos numai ca loc de refugiu este o evanghelie sărăcăcioasă, care nu înțelege locuirea permanentă a inimii la El. Dar dacă Hristos a devenit o locuință pentru mine, dacă eu am găsit fericirea, bucuria, odihna, părtășia și sentimentele casei, atunci voi spune: „Aici vreau să locuiesc; aici este căminul meu; aici găsesc înviore, saturare, mângâiere, cu un cuvânt: plinătate, aici este locul fericirii. Chiar dacă va trebui să traversez scena plină de peripeții a lumii acesteia, locuința mea este aici”.

Un exemplu va arăta mai clar ce vreau să spun. Cititorul a vizitat locuri sau a auzit de locuri unde sunt mine. El știe unde și cum minerii își câștigă pâinea zilnică. Dimineața coboară în galerie și toată ziua lucrează în adânc. Însă locuința lor nu este acolo în adânc. Acolo este locul lor de muncă și de încercări, dar locul lor de odihnă nu este acolo. Pe acesta îl are fiecare acasă. El pleacă de acasă în fiecare zi pentru a lucra și a-și câștiga existența, și seara se întoarce înapoi. La fel și noi, tu și eu, avem voie să străbatem lumea aceasta având sentimentul fericit că avem un cămin. În privința aceasta se reproșează că noi nu-l avem încă, ci suntem pe drum într-acolo. Desigur timpul în care noi vom fi trupește acolo este încă în

viitor, dar ne-a fost dăruit ca prin credință să avem locul nostru acolo: inimile noastre locuiesc acolo. Aceasta este ceea ce imprimă pe noi un caracter ceresc. Parcurgerea lumii având o inimă umplută de fericirea cerului ne oferă un caracter deosebit. Este ușor de recunoscut cel care a găsit locuința și odihna în cer, precum și cel care nu le are. Niciodată activitatea nu ne va da odihna inimii. Activitatea noastră va fi permanent reflectarea a ceea ce suntem; dacă inima noastră nu și-a găsit odihna în Hristos în cer, activitatea noastră va purta un caracter neliniștit. Șederea în părtășia cu Hristos ne face dimpotrivă asemenea Lui. Părtășia, pe care o practicăm, legăturile, în care trăim, se arată în mod necesar în toate pe care punem mâna.

Dacă noi nu savurăm odihna cerului și pacea inimii prin Isus, atunci activitatea noastră, oricât de extinsă ar fi ea, va fi permanent neliniștită și vom fi marcați de agitație. Însă Dumnezeu caută inimi mulțumite, care sunt liniștite și pline de odihnă, deoarece ele au găsit un loc de ancoraj de încredere, o siguranță de nezguduit în Acela pe care ochii Tatălui se odihnesc cu bucurie. Domnul Dumnezeu să ne învețe să savurăm tot mai mult acest loc și să ședem mai mult în părtășia Preaiubitului Său!

Dacă inima este umplută cu Hristos

Doresc să rog pe cititor să deschidă acum la Deuteronomul 26. Toate din capitolul acesta; cele dintâi roade, locul, preotul, totul ne prezintă pe Hristos și stă în legătură cu El, contraimaginea mare a tuturor acestor lucruri. Ce este deci subiectul cel mai dominant care umple inima și o conduce când ea șede acolo sus? Este Hristos. El este Acela cu care eu mă preocup, care ia în posesiune sentimentele mele și le dă direcția; El este Cel care dispune de mine, de puterile mele, de limba mea, de cuvântul meu, de tot ce eu sunt și am; tot ce stă în legătură cu locul acesta stă în legătură și cu Hristos; ochii mei sunt îndreptați spre El cu adorare, inima mea se preocupă permanent cu El.

Să nu uităm însă că noi putem fi preocupați cu El în felul acesta numai atunci când am ajuns în țară. Să observăm cuvintele: „când vei intra în țară” (Deuteronomul 26.1). Numai în țară putem fi preocupați cu Acela care ne-a condus în țară și ne dă binecuvântare; și El Însuși este Cel care ne preocupă, nu binecuvântarea pe care o primim. El ne-a dobândit țara aceasta prin moartea Sa, și El S-a dus acolo, pentru ca noi s-o posedăm și să locuim acolo, în timp ce inima noastră și-a găsit acolo căminul. Și El, Cel care a făcut țara o patrie pentru noi, El este subiectul care satisface inimile noastre acolo.

O învățătură din epistola către Coloseni

Doresc în locul acesta să îndrept atenția cititorului spre Epistola către Coloseni capitolul 3. În Coloseni 2 este ca și cum apostolul ne dezbracă complet de prima noastră stare, de primul om; în Coloseni 3 el ne leagă de al doilea Adam, în Omul înviat dintre morți. În Coloseni 2 noi am murit cu Hristos; moartea Lui a sfârșit întreaga noastră istorie în primul Adam, și noi suntem acum uniți cu Hristosul înviat. Deci, „dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus” [Coloseni 3.1]! Dragul meu cititor! De ce apostolul nu tratează mai departe „cele de sus”? De ce nu enumeră el lucrurile? Deoarece Persoana lui Hristos este cea care le oferă lor caracterul lor; Persoana, înconjurată de aceste lucruri, face aceste lucruri să fie demne de

căutarea noastră și năzuirea noastră după ele. Unui om, care iubește pe Hristos, îi este suficient cuvântul: „Hristos este acolo”. Realitatea prezenței Sale este o garanție desăvârșită pentru inima predată Lui și îi explică totul. Nu este necesar să se intre în detalii, dacă Îl ai pe Hristos ca subiect al preocupărilor; căci în acest caz ești acolo unde este El, în mijlocul a tot ce Îl înconjoară, ești acasă, te simți bine și ești deplin mulțumit. „Ferice de cei care locuiesc în casa Ta!”, exclamă psalmistul. „Ei Te vor lăuda fără încetare!” [Psalmul 84.5]. Inimile lor sunt umplute numai de *un singur* lucru, ele se preocupă cu *un singur* lucru, și acesta este lauda Lui.

Încheiere

Domnul să ne ajute să prețuim mai mult adevărurile discutate și să le savurăm în ordinea lor divină, pentru ca prin aceasta să fim întăriți și încurajați pentru a umbla conform înălțimii chemării noastre, în pace liniștită, prin aceea că prezentăm viața lui Hristos în această lume sărmană, plină de neliniște și activități febrile! Da, Domnul să ne dea inimi capabile să trăiască în pace în mijlocul agitației zgomotoase și al furtunilor de aici de pe pământ. Inimă care arată ce înseamnă să fi folosit de El și să fi găsit un cămin!

Este o priveliște impresionantă să vezi un vapor oceanic mare cum intră în port după o furtună mare. Cu toate că este acoperit până la coșul de fum cu spuma valurilor, vaporul puternic a rămas nevătămat, deoarece a fost construit bine și tare și a fost condus de o mână de specialist. Toți care-l văd trebuie să recunoască: „Acesta este un vapor echipat corespunzător și condus sigur; el a rezistat tuturor furtunilor!”

Fie ca în sens spiritual așa să fie și cu noi! Călăuziți de El, nici un val nu va fi prea mare, nici o furtună nu va fi prea puternică; noi nu vom dori să avem o încercare, un necaz mai mic, căci noi putem spune: „Tu ești cu mine.”

Articolul acesta descinde inițial de la W.T. Turpin și a fost mult extins la traducerea lui în germană pentru revista *Botschafter des Heils in Christo*.